

NOVÁ HVĚZDA MODERNÍHO THRILLERU

TIM WEAVER

ZTRACENÉ STŘÍPKY

**SUNDAY
TIMES
BESTSELLER**

**Zmizela před pěti měsíci.
Proč ji nikdo nehledá?**

KRIMI THRILLER

ZTRACENÉ STŘÍPKY

**KNIHY TIMA WEAVERA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

David Raker

Hon na mrtvého
Údolí mrtvých
Ztracený
Není cesty zpět
Bez slitování
Němé oběti
Zlomené srdce
Muž bez minulosti
Žena mého života
Nikdo není doma

Samostatné romány

Ztracené střípky

Připravujeme

Stín ve dveřích

TIM WEAVER

ZTRACENÉ STŘÍPKY

Přeložila Alžběta Lexová

MYSTERY PRESS

2021

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Tim Weaver, 2021

Translation © Alžběta Lexová, 2021

Cover © Jan Matoška, 2021

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2021

ISBN 978-80-7588-274-5 (pdf)

Pro Camillu

KNIHA PRVNÍ

1

Rebeka

Klopýtala mezi regály.

V hutné tmě viděla stěží na krok a naslepo šátrala rukama. Byla na kost promočená, od hlavy až k patě, a vlhké oblečení se jí lepilo na kůži. V půlce cesty se zastavila a ohlédla. Jako by se ocitla v širém, temném oceánu.

Okno, kterým vlezla dovnitř, se rýsovalo ve stínech jako obraz. Z jedné strany rámu stále trčely kusy skla, zbytek střepů ležel vysypaný na podlaze. Slyšela kapky deště bubnující o střechu – neutichající, strojový rytmus – a viděla blesky na obloze. Každý z nich vždycky na pár vteřin ozářil interiér a umožnil jí lépe se zorientovat. Potřebovala jídlo a suché oblečení. Mnohem naléhavěji však potřebovala zrcadlo a šitíčko, protože krev už jí nestékala jen do očí, valila se jí proudem po tváři.

Vítr otřásl kostrou domu.

Byla vyděšená. Zraněná. Ba co hůř, byla úplně osamocená. *Prostě to vzdej.* Sevřelo se jí hrdlo.

Lehni si a vzdej to.

Pevně stiskla víčka, zahnila ten hlas do pozadí a počkala na další blesk. Potom se rozběhla na druhou stranu místnosti. Šátrala ve tmě a shazovala jednu věc za druhou, ale nakonec nahmatala to, co hledala.

Baterku.

Zapnula ji.

Rozlil se před ní kužel ostrého bílého světla a ona si uvědomila, že místnost není ani zdaleka tak velká, jak si myslela. Ve tmě jí připadala obrovská, avšak ve skutečnosti neměřila na délku víc než deset metrů.

Sebrala tyčinku z nejbližší police, roztrhla obal a hladově se do ní zahryzla. Potom zaměřila pozornost na palčivější problém – zranění na hlavě, které stále krvácelo. Na opačné straně místnosti zahlédla krabice s náplastmi a rychle k nim zamířila. Teprve když stála přímo před nimi, všimla si, že na polici leží i lékárníčka. Bylo v ní všechno, co potřebovala: nůžky, dezinfekce, sterilní obvazy i náplastové stehy. Jen žádná jehla a nit.

Docházely jí síly, když vtom jí pohled sklouzl na nedalekou vitrínu.

Rybářské vybavení.

Pod sklem se ukrývala jehla na návnady a na pultu ležely vlasce. Popadla ten nejtenčí z nich, pak chňapla po zapalovači u pokladny a s obojím se vrátila k lékárníčce.

Kousek vedle stál stojan s brýlemi, na němž bylo i zrcátko. Poshazovala všechny brýle a stojan upravila tak, aby měla zrcátko v úrovni očí. Potom rozmotala vlasec, navlékla ho na jehlu a nůžkami z lékárníčky ustrihla asi šestnáct centimetrů. Zhluboka se nadechla, přiblížila se k zrcátku a naklonila hlavu, aby lépe viděla na ránu u pravého oka. Zahlédla ji už v odrazu na čelním skle svého auta, tak před třemi, čtyřmi hodinami, možná to bylo i víc – neměla ponětí, kolik právě je –, ale špína na skle docela efektivně zamaskovala vážnost zranění.

Znovu ji přepadlo rozčilení.

„Proč se mi to děje?“ zamumlala tak tiše, že se přes déšť téměř ani neslyšela. Sterilizovala hrot jehly zapalovačem a snažila se vzchopit. Jenže pak se jí oči zalily směsicí slz a krve. Po tvářích jí kanuly růžové čůrky připomínající barevné stezky na mapě.

Ošetřit ránu by zvládla i ve spánku, takže ji neochromoval strach z šití.

Šlo o něco horšího.

„Prosím, ať je tu ještě někdo,“ vzlykala nesrozumitelně a pak zvedla roztřesené ruce k obličeji. „Nechci tady být sama.“

Předtím

I mrtví mohou mluvit.

Tohle jí otec ke konci bez ustání opakoval. Rebeka tomu tehdy nevěnovala pozornost. Během těch posledních měsíců, co proseděla u jeho lůžka, sledovala postupné chřadnutí těla i duše, jak se otec měnil ve starce, který trpěl halucinacemi a mluvil z cesty. Sílu a zdravou barvu nahradila voskovitá a průsvitná pokožka prokvetlá mapou bledě modrých žil. Stal se přízračným negativem člověka, který je tři vychoval.

V takových chvílích se Rebeka upínala ke vzpomínkám na dobu před otcovou nemocí. Tehdy byl jejich ochráncem a strážcem, tmelem, který je držel pohromadě. Sem tam vyprávěl o svém zbrklém mládí, předtím než ho povolali do Vietnamu, ale Rebeka a její sourozenci si ho tak nedokázali představit. Henry Murphy nikdy neztrácel nervy a jediné neuváženosti, pokud se to tak dalo nazvat, se dopustil dlouho před jejich narozením – když se oženil se ženou, kterou znal teprve čtyři měsíce.

V té době sloužil na americké letecké základně Lakenheath a při návštěvě čtyřicet kilometrů vzdáleného městečka Cambridge se seznámil s Fionou Camberwellovou. Bylo jí čtyřiadvacet, narodila se a vyrostla na venkově a nikdy v životě nevycestovala dál než do Peterboroughu, takže jí Američan z New Yorku naprosto učaroval.

Rok po svatbě se narodil Rebečin bratr Johnny. O necelé dva roky později přišla na svět Rebeka a Henryho krátce nato propustili z armády – se všemi poctami – a on se stal policistou pro okrsek Cambridgeshire. Sice byl jen pochůzkář, ale svou práci miloval.

Doma to však tak růžové nebylo.

Rebečin otec do podrobností nikdy nezabíhal, ale v roce 1985, na Boží hod ráno – když se na stromku třpytil řetěz a v oknech blikala světýlka –, je Fiona opustila a zmizela jako šmouha rudých vlasů a bledé kůže. Johnnymu bylo tehdy pět let, Rebece tři a nejmladšímu Mikeovi teprve osmnáct měsíců.

Matku už nikdy neviděli.

Rebeka sledovala, jak otcova rakev klesá do země. Byl to pochmurný den, téměř černobílý, a ve vzduchu byl cítit déšť. Párkrát měla pocit, že mezi mračny za East River na okamžik proniklo slunce, ale pokaždé zmizelo stejně rychle, jako se objevilo. Nenaplněný příslib, který je znovu zanechal opuštěné jen ve společnosti otevřeného hrobu.

Rebeka se rozhlédla po ostatních truchlících. Podívala se na Johnnyho po svém boku a pak na kněze, který monotónně předčítal z bible. Konečně sklouzla pohledem k parkovišti. Ani stopa po džípu. Ani stopa po Garethovi.

Kde ksakru vězí?

Johnny se k ní přisunul blíž a vzal ji za ruku. Na chvíli ji to zaskočilo, protože na projevy náklonnosti nebyla u staršího bratra zvyklá, ale pak k němu zvedla hlavu a on na ni povzbudivě mrkl, jako by jí četl myšlenky. „On přijde, Bek,“ pošeptal jí.

Rebeka stiskla bratrovu dlaň. Těžko říct, jestli svým slovům sám věřil, nebo se ji snažil jen chránit a utěšit, jako to dělal vždycky, už ode dne, kdy je opustila matka. V poslední době,

poté co se dozvěděli, že je otcova nemoc nevyléčitelná, se o ni bratr staral o to víc, jako by podvědomě zaujal místo, které Henry opouštěl. Místo hlavy rodiny a opory.

Johnny jí zmáčkl ruku o něco silněji a Rebeka se vrátila do přítomnosti, k šedivému ránu a kněžovu předcítání. Vzápětí pochopila, proč to bratr udělal. Na parkoviště přijel jejich džíp.

Rebeka vyhledala za sklem Garethův pohled a plná vzteku mu dala jasně najevo, co si o jeho pozdním příchodu myslí.

Její manžel odvrátil zrak.

2

Rebeka se s trhnutím probudila. Zpočátku nevěděla, kde je, ale postupně se okolí zaostřilo: regály po stranách i nepořádek u jejích rukou a nohou. Lékárnička. Jehla na návnadu a vlasec.

Samoobsluha.

Vyškrábala se na nohy a ohlédla se na roztříštěné okno, kterým do místnosti pronikal obdélník máslově zbarveného světla. Vedle okna visely na zdi hodiny. Naposledy se na ně podívala v pět ráno. Teď bylo skoro deset dopoledne.

Spala necelých pět hodin.

Bolest ve tváři se během noci zhoršila. V koutku oka jí tepalo a ucho, líčko i nos měla v jednom ohni. I s tenounkým vlascem bylo šití rány utrpení, o to větší, že ji musela sešít jehlou na návnady. Dezinfekci sice měla, ale nic, čím by otupila tu bolest.

Bolest obličeje a muka z vědomí, že tady uvízla.

Sama.

Přešla k rozbitému oknu, vylezla na pult a vytáhla se nahoru. Proklouzla rámem a přitom si dávala dobrý pozor na střepy, které v něm stále vězely. Cítila, jak se jí zachytily o kalhoty, a vzápětí slyšela praskání látky, ale podařilo se jí prolézt ven, aniž se pořezala. Předchozí noci do okna vylezla přes popelnici, jenže tu vítr během bouřky srazil k zemi, a Rebeka teď marně šátrala nohama po něčem pevném.

Pustila se a dopadla přímo na víko popelnice, od něhož se odrazila a skončila v mokrému listí. Rozhlédla se kolem. Vypadalo to tam jako po výbuchu. Všude ležely popadané větve a trosky z přístavu – střešní tašky, cedule a podobné věci. V promáčené půdě se vytvořila jezírka mořské vody.

Rebeka stála na místě, pozorovala Atlantik a na chvíli si připadala maličká, dočista pohlcená obrovitostí toho všeho.

Pořád je naživu. Pořád dýchá.

Přežila.

Jenže od nejbližší civilizace ji nyní dělilo sto šedesát dva kilometrů oceánu.

Ta představa ji úplně ochromila, až se pod její tíhou zapotácěla. A pak se o slovo přihlásila další myšlenka – naléhavější a zoufalejší.

Johnny.

A tehdy si všimla toho kola. Leželo na boku před obchodem, v podstatě tam, kde ho předchozí noci nechala. Jestli má Johnnyho najít, musí se vrátit do lesa. Tam ho viděla naposledy.

A tam byl taky její džíp.

Rebeka nasedla a začala šlapat. Námahou zatínala zuby a rána na hlavě bolela o to víc. Pálila ji celá pravá polovina obličeje. Brzy už to bylo tak zlé, že se jí začaly dělat mžitky před očima. Rebeka se je snažila ignorovat a za všech sil šlapala po cestě, která vedla z města a podél jižního okraje ostrova. S každým dalším metrem jí byla větší zima. Chlad sice zmírňoval bolest v obličeji, ale také jí z něj omrzaly prsty na nohou a postupně i každý kousek odhalené kůže. Dva kilometry, pak tři. Po pěti už se do ní mráz zařezával jako nůž a Rebeka si uvědomila, že se musí rychle obléknout.

Nalevo se objevila benzinka.

Rebeka věděla, že les už je blízko, protože tu pumpu a domy naproti, se zabeđenými okny a dveřmi zarostlými plevem, si

pamatovala z předešlé noci. Vrátila se pohledem k benzince. Vzadu se vršila hromada starých pneumatik obklopená pletivovým plotem. Předchozí noci si jí Rebeka nevšimla, ale na té hromadě by mohla být i pneumatika, která by seděla na její džíp.

Později se sem vrátí.

V tuhle chvíli byl nejdůležitější Johnny.

Musela bratra najít.

Předtím

Po pohřbu – poté, co Rebeka Garetha na karu ignorovala tak okatě, až nakonec odešel – se s Johnnym rozhodli sednout do otcova Plymouthu Gran Fury a zajet se podívat na most Verrazzano. Chtěli si udělat výlet na Staten Island a zpátky, aby zavzpomínali na tátu a na věci, které měl rád, protože to auto zbožňoval. Ale když dorazili na Staten Island, rozhodli se jet dál.

Vydali se po Parkway ke starému motelu nedaleko pobřeží, který se jmenoval jednoduše *J*. Byl pro ně důležitý, protože právě tam je otec brával každé léto, i když si to mohl jen stěží dovolit. Jenže když tam Rebeka s Johnnym konečně dorazili, zjistili, že je motel zavřený – trvale.

A v tu chvíli se na sebe před zchátralou budovou zadívali a do očí jim vyhrkly slzy. Věděli proč: to místo bylo jako ozvěna otceva života, jako by zemřelo spolu s ním.

„Táta ke konci pořád opakoval něco zvláštního,“ prozradila Rebeka bratrovi, když znovu nasedli do auta. Johnny se k ní otočil. „I mrtví mohou mluvit.“

Bratr nakrčil čelo, jako by jí přeskočilo.

„Tohle mi říkal,“ vysvětlila. „Prý ho to naučila práce u policie.“

„Aha,“ odtušil Johnny, ačkoli očividně stále váhal. „Možná to použiju v další knížce.“

„Mluvím vážně, Johnny.“

Pokýval hlavou, jako by si uvědomil, že jeho poznámka nepadla na úrodnou půdu. „Táta byl už sotva při smyslech, Bek.“

„No a?“

„Víš, že byl mimo. Mluvil dost z cesty.“

„Myslíš, že jsem se přeslechla? Že řekl něco jiného a já si to takhle jen vyložila? Proč bych to dělala?“

Johnny neodpověděl, jen se na ni konejšivě usmál a Rebeka odpověď vyčetla z jeho výrazu. *Protože jsme právě přišli o tátu. Protože truchlíme, jsme vyčerpaní a trápíme se.*

V ten moment, toho dne, jí Johnnynho reakce dávala smysl. Ale v následujících týdnech začala čím dál víc přemýšlet nad tím, co jí otec před smrtí opakoval, čemu věřil a čím se v životě řídil, a pak se Rebece vrátily vzpomínky na matku, tak jako vždycky. Popravdě řečeno na ni Rebeka nikdy myslet nepřestala.

Matka byla stále s ní, cizinka a zrádkyně, žena, která se o své děti nikdy nestarala, nikdy o ně nebojovala, dokonce ani když otec celou rodinu přestěhoval do New Yorku – to bylo Johnnymu třináct, Rebece jedenáct a Mikeovi devět. Matka Rebeku nikdy nekontaktovala, přestože se Rebeka rozhodla s otcem a bratry nepřestěhovat a zůstala díky sportovnímu stipendiu na prestižní soukromé škole v Londýně. V týdnech před odjezdem otec sedával každý večer v kuchyni a usedavě plakal. Chápal však, že je to pro Rebeku jedinečná příležitost. Dokonce jí sliboval, že jí na konci každého školního roku zaplatí letenku do Států, ačkoli neměl ani ponětí, kde na to vezme.

Rebečina matka se ale neozvala.

Předtím než se Henry Murphy s Johnnym a Mikem přestěhovali za oceán a Rebeka na internát v severním Londýně, bydleli všichni čtyři společně v domě, který Fiona opustila, takže se nemohla vymlouvat na to, že by nevěděla, kde ji má hledat. Měli

stejně telefonní číslo. Henry pracoval na stejné policejní stanici. Kdyby se Fiona během těch osmi let vrátila, snadno by je našla.

„Nevolala dneska máma, tati?“

Touhle otázkou Rebeka otce dlouho mučila. Vždycky trval na tom, že budou večeřet pohromadě, takže se Rebeka obvykle zeptala přímo u stolu, a bratři pokaždé strnuli s vidličkami na půl cesty k ústům a se zatajeným dechem čekali na otcovu odpověď.

Jenže otec řekl vždycky totéž. „Ne, zlato. Nevolala.“

„Proč ne?“

Henry se natáhl a vzal Rebeku za ruku a druhou položil na rameno synovi, který zrovna seděl po jeho levici. „Kdyby s vámi máma chtěla mluvit, už by zavolala. Ale to není vaše vina. Nic z toho není vaše vina, jasné? Lepší děti by si žádný rodič nemohl přát.“

„Je mrtvá?“ zeptal se Mike.

Tuhle otázku pokládal zásadně Mike, čímž pokaždé rozmetal něžnost otcových slov. Byl nejmladší, takže měl pro nedostatek taktu dobrou omluvu, ale také si na rozdíl od sourozenců na Fionu vůbec nepamatoval. Byl ještě malý, když je opustila, takže pro něj byla matka jen záblesk světla ve tmě.

„Nevím, Mikey,“ odpovídal otec.

„Kdyby byla naživu, tak by nás chtěla vidět, ne?“ ujišťovala se Rebeka.

Jenže na to otec nikdy nic neřekl.

Po šesti letech na internátu, kdy se s otcem a bratry viděla pouze o prázdninách, a to ještě jen tehdy, když si to otec mohl dovolit, měla Rebeka života bez rodiny dost a přihlásila se na americké univerzity. V osmnácti odmaturovala a koupila si jednosměrnou letenku do New Yorku.

Matka se jí ani jednou neozvala.

Tou dobou už Rebeka přesvědčila sama sebe, že je jí to jedno. Otec a bratři na ni čekali na letišti, a sotva je spatřila, věděla, že se rozhodla správně, byť jí byla Amerika úplně cizí. Domov totiž není místo.

Domov je tam, kde máte rodinu.

A tak si Rebeka toho prvního dne řekla, že konečně našla klid. Namlouvala si to celou cestu autem do Brooklynu, zatímco si Mike dělal legraci z jejího britského přízvuku a Johnny jí zapáleně vyprávěl o románu, který chce napsat.

Jenže stejně jako všechny lži, i tahle se nakonec rozpadla na kusy.

3

Odbočila z hlavní silnice na dva kilometry dlouhou cestu svažující se do Simmonsovy rokle. Každý výmol a trhlina jako by jí pronikaly sedlem do celého těla a vibrace se jí šířily přes paže až do obličeje. Nakonec se ale stezka srovnala do bahnitého, nezpevněného parkoviště.

Stálo tam jediné auto: její džíp.

Byl pokrytý spadaným listím, které na něj navál vítr během bouřky, ale jinak vypadalo tak, jak ho zanechala. Okýnko bylo stále rozmlácené a pneumatika rozříznutá.

Rebeka opatrně odložila kolo a zničehonic se jí zmocnil strach. Co když tu někdo je? Co když tady čekal, až se Rebeka vrátí pro Johnnyho?

„Johnny?“ zavolala tiše. Rozhlédla se po hradbě stromů, jež ji obklopovaly. „Johnny?“ zkusila znovu, tentokrát o něco hlasitěji, a pak nastražila uši, jestli něco nezaslechne: nějaký zvuk nebo šelest v křoví.

Odpovědí jí bylo jen ticho.

Rebeka zamířila do lesa po stezce, po níž šla s bratrem ani ne před čtyřiaadvaceti hodinami. Kousek od pěšiny tekla potok, jeho zurčení však zanedlouho utichlo a stromy zhoustly. Kořeny vyčnívaly ze země jako pěsti a stezka se proměnila v bludiště zavale-
né listy a spadanými větvemi. Rebeka si brzy uvědomila, že už

nejde po pěšině, po níž chtěla jít, ale namísto toho si v podrostu prorazila vlastní. Ztratila se.

A začala panikařit.

Snažila se vrátit na hlavní stezku, na tu, po které šli včera s Johnnym k vykopávkám, a cestou volala: „Johnny!“

Zoufalství převážilo i její předchozí obavy. Křičela z plna hrdla. „Johnny, to jsem já. Johnny!“

Pokud tam na ni někdo číhal, určitě ji slyšel. Přijde si pro ni. *Neměla bych tak vrřskat.*

Neměla bych –

Myšlenku už nedokončila.

Zničehonic vrazila bokem do stromu a zarazila se. Dívala se na větev, která se vynořila jakoby odnikud a vyrazila jí dech.

Do očí jí vyhrkly slzy.

Otřela si je rukama vlhkýma od mechu a snažila se vzpamatovat, jenže namísto toho padla na kolena a vzpomínala na to, jak viděla Johnnyho naposledy. Jak ho na zlomek vteřiny zahlédla mezi stromy, když utíkali lesem.

Vyplakala se a pak se vyhrabala na nohy a bezděčně prohmatávala kapsy, jestli tam nenajde mobil. Samozřejmě tam nebyl. Našla jen klíče od auta.

O telefon přišla už dávno.

A nesebrali jí ho bezdůvodně. Na ostrově nebylo žádné vedení ani telefonní linky. A jediná věž mobilního operátora.

Jenže vysílač byl člověku bez mobilu k ničemu.

Rebeka se dál vracela směrem, kudy si myslela, že přišla. Byla čím dál zablácenější, vlasy měla mokré, kůži prochládlou a začínala se třást. Znovu zavolala Johnnyho jméno a pak ještě jednou, když konečně objevila stezku.

A potom se znovu zastavila. Co když její mobil neodvezli s sebou, ale jen ho zahodili někde v lese? Pokud by byl dostatečně

blízko, mohla by se k němu připojit přes bluetooth v autě a zavolat pohotovost.

Žilami se jí prohnal příval adrenalinu a ona se dala do běhu.

4

Trhnutím otevřela dvířka řidiče a vklouzla za volant. Sedadlo spolujezdce bylo promočené od deště a poseté střepy z rozbitého okna. Palubní deska byla taky mokrá, nástroje pryč a všude se válelo listí.

Rebeka se ničím z toho nezabývala.

Strčila klíč do ovládacího panelu, stiskla tlačítko zapalování a poslouchala, jak se džíp probouzí k životu. Dotyková obrazovka se rozsvítila – hodiny ukazovaly 14:12 – a pak na displeji probliklo logo automobilky a po něm se objevily dvě řady ikonek.

Rebeka se předklonila a poklepala prstem na ikonku *Telefón* ve spodní řadě, jenže už v tu chvíli věděla, že ji čeká zklamání. Ikonku nezdobilo malé logo bluetoothu jako jindy, a když aplikaci otevřela, nadšení z ní vyprchalo. Žádný mobil nebyl k autu připojený. Rebeka ho zkusila vyhledat, přestože by se její mobil spároval s vozem automaticky, kdyby byl v dosahu. Deset vteřin nato dostala očekávanou odpověď: bluetooth žádné zařízení nenašel.

„Krucinál!“

Rebeka praštila otevřenou dlaní do volantu a pak znovu a znovu. Mlátila do něj tak bezhlavě, že omylem bouchla i do klaksonu.

Ztichlým lesem se rozlehlo dunivé zatroubení.

Rebeka se zhroutila vpřed, až se hlavou téměř opřela o volant, a nešťastně vyhlédla mezi stromy.

„Proč?“ zamumlala.

Zimou už ani necítila prsty.

„Co jsem komu udělala?“

Vítr si zlehka pohrával s listím v autě.

Rebeka se ohlédlá přes rameno, jestli na zadních sedadlech neobjeví něco, cokoli, co tam včera zapomněla a co by si mohla teď obléknout.

Nebylo tam nic.

Jen dvě prázdné dětské autosedačky.

Předtím

Kyra bez ustání plakala.

„Kyro, prosím tě, přestaň.“

Už deset minut trčely v zácpě a o Rebeku se pokoušela migréna. Kdykoli si navíc vzpomněla na otce, málem se znovu rozbředla.

A co hůř, s Garethem spolu od pohřbu sotva promluvili. Když nad tím teď přemýšlela, nemluvili spolu už celé měsíce. Rozhodně o ničem důležitém. Nevečeřeli u jednoho stolu. Gareth snídal v práci. Spát chodili v různou dobu, protože to ona vstávala v noci k malé, takže v podvečer už byla mrtvá. Soustředila se jen na Kyru, zatímco Garetha zajímalo...

Rebeka se zarazila.

Vlastně ani nevěděla, čím se Gareth zabývá.

Ze zamyšlení ji vytrhl mobil. Vteřinu poté, co začal na sedadle spolujezdce vibrovat, se přepnul na reproduktory v autě. Na displeji ovládacího panelu začalo blikat Garethovo jméno. Rebeku to překvapilo, protože Gareth jí z práce nikdy nevolal.

Stiskla *Přijmout*. „Haló?“

„Ahoj, láska.“

Tím ji okamžitě vytočil. S výjimkou polovičaté omluvy na otcově karu s ní Gareth za poslední dva týdny skoro nepromluvil, a teď se choval jakoby nic.

Když Rebeka neodpověděla, Gareth znejistěl. „Jsi v pohodě?“

Rebeka zavrtěla hlavou a nevěřičně se zadívala na palubní desku, jako by displej mohl Garethovi přetlumočit její hněv. „Děláš si srandu? Co myslíš, Gareth? Myslíš, že můžu být v pohodě?“

„Poslyš, Bek...“ Na vteřinku se odmlčel. „Už jsem se přece omluvil.“

„Máš na mysli ten kar? Tomu říkáš omluva?“

„Jo... Teda ne... Chci říct...“

Znovu zmlkl.

„Ty to nechápeš, Gareth, že ne?“

„Říkal jsem ti, že jsem uvízl v zácpě...“

„Mně je to ukradený. Rozumíš? Je mi jedno, *proč* se to stalo, vadí mi, *že* se to stalo. Omluvil ses, jen aby se neřeklo, celé měsíce spolu skoro nemluvíme a od tátovy smrti jsme spolu nepromluvíli vůbec. A teď mi řekneš *lásko*, jako bys byl manžel roku.“

„Mrzí mě to. Musel jsem odevzdat tu zprávu...“

„Zprávu? To myslíš vážně?“

„Byla chyba jet to ráno do práce. Teď už to vím. Neměl jsem v úmyslu zmeškat pohřeb. Chtěl jsem tam být.“

„Jenže jsi tam nebyl.“

„Já vím,“ povzdechl si Gareth. „Opravdu mě to mrzí.“

Upřímnost v jeho hlase ji vykolejila. Až se jí z toho zatočila hlava. Za těch jedenáct let, co spolu byli, se Gareth nikdy nevzdal tak snadno. „Proč mi voláš během dne?“

„Opravdu mě to mrzí, Bek,“ zopakoval.

„Co se děje, Gareth?“

„Nic se neděje,“ odpověděl. „Jsi rozrušená. Před dvěma týdny jsi pohrbila tátu a já tě zklamal. Je mi líto, že jsem tu pro tebe poslední dobou nebyl. Začínám si říkat, že mě v práci vypekli a to povýšení nikdy nepřijde. Dřu jako mezek, abychom měli lepší život, a přitom tě tím jen odháním. Tohle si nezasloužíš.“

Rebeka nevěděla, co na to říct.

„Chci, abychom spolu začali trávit víc času,“ pokračoval Gareth.
„Myslím, že bychom měli zavést tradici společných večeří. Každý večer, když uspíme Kyru, si uvaříme jídlo a popovídáme si.“

Rebeka byla v šoku.

„Co myslíš?“ naléhal Gareth.

„Dobře,“ zamumlala Rebeka zaskočeně. „To můžeme.“

Kyra se mezitím utišila a řev přešel v popotahování a sem tam vzlyknutí. Rebeka se s Garethem rozloučila a ohlédla se na dceru. Zmocnil se jí známý pocit selhání. Viděla, jak se Kyřino tělíčko otrásá ozvěnou pláče i ve spánku. Viděla, jak holčičce s každým tichým zakňouráním vyklouzává z prstů růžová žirafa, její nová oblíbená hračka, a vzpomněla si na ohavný zvuk vlastního zvýšeného hlasu, když dceru okřikla.

Nechtěla, aby si ji Kyra takhle pamatovala.

Nechtěla být jednou z *těch* matek.

Rebeka se dívala na růžovou žirafu zapomenutou mezi dvěma prázdnými autosedačkami. Prohlížela si její ožužlaný ocas i drobečky jídla v růžové srsti.

Rychle polkla dojetí.

Nechtěla znovu plakat.

Jenže to bylo těžké. Při pohledu na sedačky a na žirafu si uvědomila, že uplynulo stěží čtyřiaadvacet hodin od chvíle, kdy dcery viděla naposledy, a přitom jí to připadalo jako dny. Týdny. Představila si, jak daleko nyní jsou a jak musejí být zmatené a vyděšené, protože se nevrátila domů. A nejhorší na tom bylo, že nevěděla, jak se k nim vrátit. Nemohla se s nimi nijak spojit. Neměla telefon, auto jí bylo bez rezervy k ničemu a nikdo nevěděl, kde je a co se s ní stalo.

A kde je ksakru Johnny?

Rebeka se vysoukala z džípu a znovu zamířila do lesa. Musela se vrátit k vykopávkám. Pokud by se jí podařilo dojít na místo, kde spolu s bratrem včera byli, našla by určitě i místo, kde ho viděla naposledy. Jenže s každým dalším zavoláním, na které Johnny nereagoval, její pochybnosti narůstaly.

Snažila se nepřemýšlet nad tím, proč bratr neodpovídá. Beznaděj takových spekulací by ji jen vykolejila. Raději se soustředila na pátrání a svižně postupovala vpřed, aby se zahřála. V džípu

nechala půl hodiny běžet motor a zapnula si topení a teď jí zase byla zima. Byl poslední říjnový den, a přestože na zemi ještě jino-
vatka neležela, už byla cítit ve vzduchu. Blížila se zima a Rebece
to připadalo téměř jako výhružka. *Jestli se z tohohle ostrova nedo-
staneš, připrav se na mnohem horší věci.*

A pak ji něco zaujalo.

V dálce před sebou zahlédla mýtinu.

Rozběhla se. Kličkovala mezi stromy a snažila se nezakopnout
a ani ne za minutu už se vynořila z lesa na holý svažující se plácek.

Vykopávky.

Našla je.

Půda před ní klesala v několika stupních, jako schodiště. Ne-
byla tam žádná tráva ani stromy, jen hlína. Rozparcelovaná,
umetená hlína, z níž vykukovaly obrysy předmětů ukrytých pod
povrchem. Celé místo obepínala tenká červená páska pleskající
ve větru. Všude kolem se válely nástroje.

„Johnny!“

Rebeka se rozhlížela na všechny strany. Vykopávky byly pevně
uzavřené v objetí hustého lesa. Rebeka chodila sem a tam a doko-
la volala bratrovo jméno. „Johnny! To jsem já, Bek. Johnny!“

Zamířila mezi stromy, kudy se vydali včera, a došla až k neda-
lekému srázu. O kus dál pod ní trčely ze svahu kořeny stromů.

Rebeka je okamžitě poznala.

A pod nimi zahlédla hromadu čerstvě vyhrabané zeminy.

Pokračovala dál. Přemýšlela o té čerstvě vykopané jámě. Pod hlínou nebyl pohřbený Johnny, ale ona ten obrázek přesto nedokázala vyhnat z hlavy. Pochybovala, že se jí na to někdy podaří zapomenout.

Nebo na to, co se tu odehrálo.

Po několika minutách se zničehonic zastavila. Přímo před sebou, pod hustou korunou starého, zkrouceného dubu, spatřila dokonale zachovaný otisk boty.

Okamžitě ten klikatý vzor poznala.

Na vteřinu si dovolila doufat, že by stopy mohly být čerstvé. Jenže pak si všimla dalších Johnnyho stop, které se vzdalovaly od otisku před ní, a navíc je doprovázely její vlastní. Došlo jí, jak planá naděje to byla. Všechny stopy byly včerejší.

Rebeka vztekla a utrápeně zaječela mezi stromy a potom zůstala stát mezi stromu, úplně bez dechu, a podívala se na hodinky.

Jenže žádné neměla.

Gareth jí ke třetímu výročí daroval hodinky značky Maurice Lacroix. Dal za ně celý jeden plat, ale přesto strávily posledních šest měsíců na dně Rebečiny šperkovnice. Od chvíle, kdy je přestala nosit, se spoléhala na mobil, ačkoli i tak čas od času ze zvyku vyhrnula rukáv a hledala je.

Neměla ponětí, jak dlouho už po lese pobíhá. Hodinu? Dvě? Věděla jen, že už je jí zase zima, v ráně na hlavě jí tepalo a světla

ubývalo. Oblohu nad její hlavou nehyzdil jediný mráček, ale nebyla už modrá, spíš světle fialová.

Stmívá se.

Rebeka zamířila zpět k vykopávkám. Byla z formy a rychle jí docházel dech a tehdy si uvědomila, jak pošetile se zachovala. Nechala baterku v obchodě. Pokud se z lesa brzy nevymotá – pokud mezitím padne tma –, dočista zabloudí.

Zmocnil se jí strach, těžký jako balvan.

Rebeka se rozběhla, přestože jí v bahně podkluzovaly nohy. Nechtěla tam uvíznout přes noc. Neustále se ohlížela, protože jí dunění v uších připadalo jako kroky, jako by ji někdo sledoval. Konečně se vynořila z lesa okolo vykopávek. Neměla však vyhráno. Čekala ji ještě dlouhá cesta, a navíc po stezkách, které spláchla bouře. Pokoušela se o ni hysterie.

Zakopla a rychle se vyškrábala na nohy, s rukama obalenýma hlínou. Vzápětí spadla znovu, tentokrát tvrději. Celé tělo ji bolelo. Větve ji šlehalý do tváře, strhávaly jí kapuci, sekaly ji do tváří, do krku i do rukou.

Na páteři jí zasychal a mrznul pot a na tváři to bylo ještě horší. Studil jako led. Obvaz na hlavě se začal odchlípnout. Gáza navlhla, potom ji padala do obličeje a bránila jí ve výhledu.

Rebeka si ji strhla a zahodila ji do křoví.

Už nikdy nenajdu cestu zpátky.

Už nikdy nenajdu cestu...

Náhle vyběhla z lesa přímo na parkoviště.

Zastavila se a nohy se jí málem podlomily úlevou. Předklonila se a opřela se rukama o kolena. Ztěžka lapala po dechu.

Džíp se zlehka pohupoval ve větru a tiše skřípal. Ten zvuk vrátil Rebeku do přítomnosti. Obchod, jediné místo, kde se mohla ukrýt před nočním chladem, byl dobrých šest kilometrů daleko. O zbytku ostrova nevěděla nic, jen to málo, co jí včera řekl Johnny.

Možná tu byla lepší útočiště, kde by mohla přespát a kde by našla teplejší oblečení a jídlo, ale bez auta neměla šanci je objevit dost rychle.

Kolo nebude stačit.

Musela opravit pneumatiku džípu.

Předtím

Nový režim Rebece s Garethem vydržel tři měsíce.

Rebeka pracovala jen na částečný úvazek jako záskok za jiné lékařka a snažila se skloubit práci s péčí o Kyru. Zpočátku pracovala, jen když byl doma Gareth, nebo když mohla Kyru hlídat Rebečina nejlepší kamarádka Noella, jenže pak začali na ortopedických odděleních ve dvou nemocnicích, kde Rebeka zaskakovala, chybět lidé a ona postupně přibírala další a další směny. Gareth taky znovu propadl přesčasům, ve snaze dosáhnout povýšení, které mu jeho šéf neustále sliboval. V prvních týdnech se jim dařilo večeret společně. Obvykle si u toho pustili nějaký film a potom šli spát, ale tohle uspořádání se začalo rychle hroutit.

A přišly i jiné, nenápadnější změny.

Jak se jejich nový systém rozpadal, byl Gareth čím dál podrážděnější. Jednou se vrátil domů vzteky bez sebe, protože mu nevyšel nějaký obchod, a mrštil hrnkem o zeď. Jindy chtěl sex, jenže Rebeka za sebou zrovna měla dlouhou směnu, po níž celou noc vstávala ke Kyře, a byla k smrti vyčerpaná, a tak odmítla.

„Ty jsi neuvěřitelná,“ vyprskl Gareth a vyřítíl se z pokoje. A při jejich dalším milování se choval divně a odtazitě. Byl ti chý, drsný a sobecký.

Vzteky postupně nahradilo mlčení. Po návratu z práce neřekl Gareth Rebece ani slovo a rovnou zapadl do ložnice. Občas z něj

cítla whisky nebo cigarety, i když jí tvrdil, že po jejich seznámení s kouřením přestal. A pak, o několik dní později, si Rebeka všimla slabé vůně dámského parfému, a tehdy si vzpomněla na to, jak jí Gareth onehdy volal a navrhl, že by spolu měli trávit víc času. Vybavila si, jak zvláštní jí připadalo, že manžel volá během dne, a jak ochotně se omluvil za to, že přišel na pohřeb pozdě. Opravdu se cítil provinile jen kvůli tomu, nebo se užíral ještě něčím? Další noc Rebeka počkala, až Gareth usne, a pak tiše sešla do přízemí a prohledala mu mobil. Hluboce se za to nenáviděla.

A beztak v něm nic nenašla.

Na začátku června – téměř čtyři měsíce poté, co pohřbila otce – začaly Rebeku trápit nevolnosti.

Vyrazila do drogerie pro test, přestože to nebylo třeba. Nemusela se vyčurát na plastovou tyčinku, aby věděla, co se s ní děje. Přesto si test udělala. Byl pozitivní. Stejného rána, zrovna když jela s Kyrou navštívit svou kolegyni z práce, která měla stejně starou dceru, zavolala Rebeka z auta svojí gynekoložce a domluvila si prohlídku.

A málem nabourala.

Při loučení s lékařkou na zlomek vteřiny odtrhla zrak od silnice a právě v tu chvíli se bůhví odkud vyřítilo SUV a najelo přímo před ni. Rebeka dupla na brzdy.

Cosí ji udeřilo do nohy.

„*Debile!*“ vykřikla, ale SUV už bylo pryč. Řidič ve vedlejším pruhu soucitně potřásl hlavou a zakoulel očima. Rebeka s úsměvem pokrčila rameny, sehnula se a zašátrala rukou po předmětu, který ji praštil do paty.

A ke svému překvapení objevila mobil, který nikdy předtím neviděla.

Rebeka zařadila zpátečku a začala couvat. Džíp ji poslechl, ale neochotně. Kdykoli se proříznuté kolo otočilo, celá karoserie poskočila a o kousek poklesla. Rebeka nevěděla, co má dělat. Ještě nikdy s prázdnou duší nejela, a tak opatrně šlapala na brzdu a doufala, že čím pomaleji pojede, tím víc bude mít auto pod kontrolou. Konečně se jí podařilo otočit vůz k výjezdu z parkoviště. K bahnité nezpevněné stezce stoupající k hlavní silnici.

Pomaličku postupovala vpřed. Zpočátku šlo všechno dobře. Vyjela z parkoviště a zlehka přidala plyn. Auto poskočilo a proříznuté kolo se protočilo, ale jela. Terén se začal zvedat a Rebeka opatrně střídala brzdu a plyn. Snažila se ani na jedno nedupnout příliš silně, protože pomalá rychlost pomáhala vyrovnávat nerovnoměrný pohyb auta.

V půlce cesty narazila na výmol.

Džíp se zničehonic prudce naklonil doprava a Rebeka měla pocit, jako by náprava klesla o dobrých deset metrů, ačkoli to ve skutečnosti určitě bylo jen pár centimetrů. Rebeka polekaně šlápla na brzdu. *Nic se neděje. To nic.* Snažila se uklidnit. Podívala se do zpětného zrcátka, kolik už ujela, a pak se podívala dopředu, kolik jí ještě zbývá k hlavní silnici. Přechod mezi nezpevněnou bahnitou stezkou a asfaltem měla už na dohled.

Jen klid, už jen kousek.

Něžně stiskla plyn.

Kolo se ve výmolu protočilo.

Rebeka šlápla na brzdu.

No tak.

Zkusila to znovu a znovu bez úspěchu.

No tak, prosím, pojed'.

Potřetí přidala plyn.

Kolo se protočilo a zaskřípělo. Rebeka se rozhlédla na obě strany a všimla si, jak stezka prudce klesá mezi stromy. Kdyby džíp vyskočil z výmolu moc rychle a uhnul na jakoukoli stranu, sklouzla by Rebeka mezi stromy a sjela dobrých patnáct metrů dolů.

Prosím. Pojed'.

„Tak už po—“

Její výkřik zanikl v řevu motoru. Než se nadála, vyskočil džíp z výmolu a vyrazil vpřed.

Půl minuty nato vyjela na hlavní silnici.

Jakmile pod koly ucítila asfalt, šlápla na brzdu a zastavila. Srdce jí bušilo do hrudního koše. Hlava ji bolela. Prohlédla si v zrcátku ránu na tváři, její zarudlé, ošklivé okraje, a pak sklouzla pohledem k autosedačkám na zadním sedadle a k zadnímu oknu, za nímž se vinula šedivá silnice lemující jižní okraj ostrova.

Zdálo se, že je tam větší tma, jak den od východu k západu postupně ubýval, a na obzoru se sbíhaly mraky. Rebeka mrkla na hodiny v džípu.

Skoro pět.

Šlápla na plyn a zamířila k benzinové pumpě.

Na prázdné silnici jela Rebeka rychleji a poskakování auta ji už tak netrápilo. Po obou stranách míjela dlouho opuštěné budovy.

Johnny jí říkal, že ostrov chátrá od roku 1985, kdy se přes něj přehnal hurikán Gloria. Do té doby byl newyorskou obdobou ostrůvku Martha's Vineyard, rušné letní útočiště pro městskou smetánku, nyní však Rebeka viděla jen trosky: opadané dlaždice, vysklená okna, odchlípující se okapy připomínající staré, polámané kosti.

Gloria s sebou musela přinést takřka biblickou zkázu.

Rebeka dojela k benzinové pumpě a zastavila u stojanu s pneumatikami. Byla to malá benzinka: jen dvě čerpadla a budka s jediným oknem. Čerpadla nefungovala a bouda vypadala opuštěně. Rebeka si vybavila další zajímavost, o kterou se s ní bratr podělil: s výjimkou hlavní ulice a přístavu tu nebylo nic připojeno k elektrické síti, takže měl každý dům vlastní generátor.

Zaparkovala a vykročila k boudě.

Uvnitř zahlédla prázdnou pokladnu, základní zboží jako olej do auta, ale nic k jídlu ani pití, a rozhodně žádné oblečení. Ucouvla od okna a obešla boudu z druhé strany. Vzadu objevila zamčené dveře a generátor v kleci zajištěné visacím zámkem.

Rebeka se rozhodla vyřešit naléhavější problém a pospíchala zpět k džípu a proříznuté pneumatice. Na boku pneumatiky bylo

vytištěné sériové číslo. Nezbyvalo než doufat, že tu někde Rebeka objeví odpovídající rezervu.

Zapamatovala si číslo a vykročila k hoře opuštěných černých pneumatik na okraji benzinky. Prohlížela jednu po druhé a postupně je odstrkovala z cesty. Některé pneumatiky byly tak staré a sjeté, že na nich ani žádné sériové číslo nebylo, nebo se možná časem sedřelo. Jiné byly prázdné. Potom se však na Rebeku usmálo štěstí. Narazila na kolo se stejnou číselnou řadou a dokonce se zdálo, že odpovídá i velikostně. Vytáhla ho z hromady a odkutálela ho stranou. Slunce už zmizelo a světla ubývalo stále rychleji. Rebeka byla vyčerpaná a bolelo ji celé tělo.

A k tomu se znovu přidaly pochybnosti.

To nejtěžší – výměnu kola – měla stále před sebou. Teoreticky věděla, jak se to dělá, protože jí to otec ukázal, když se kdysi dávno připravovala na zkoušky v autoškole. Jenže tehdy tam byl s ní a celou dobu jí koukal přes rameno a kontroloval ji. Od té chvíle to za ni vždycky dělali mechanici v opravně.

Pak si Rebeka vzpomněla na něco dalšího, co otec říkával.

Opakoval to všem třem celé jejich dětství a řekl to i tehdy, když se Rebece podařilo pneumatiku vyměnit.

„Na tvrdou práci můžeš být hrdá,“ zamumlala si Rebeka pro sebe.

S tím začala kolo kutálet k autu.

Předtím

Na tvrdou práci můžeš být hrdá.

Rebečin otec neměl na mysli jen fyzicky namáhavou činnost, mluvil o věcech, které byly stejně náročné – omluvit se, uznat chybu, říkat pravdu, být laskavý a věrný.

Věrnosti si cenil obzvlášť.

Po návratu do Států začal Henry pracovat jako pochůzkář pro Newyorskou policii, na Šedesátém osmém okrsku v severozápadním Brooklynu. Jeho rajón pokrýval oblast pouhých pěti a půl kilometru čtverečních, ale byl to jeho kus města, kde žili jeho lidé, a on byl pyšný, že tam může hlídkovat. Když byli Rebeka a její bratři o dost starší, otec se s nimi občas po směně scházel v jejich oblíbeném bistru na Macdonald Avenue. Rebeka nechápala, proč i po šedesátce dál pracuje jako pochůzkář. Už několikrát ho chtěli povýšit, a dokonce složil i zkoušky na pozici detektiva. Ale otec měl pro ni pokaždé stejnou odpověď:

„Na tvrdou práci můžeš být hrdá, Bek.“

Z tvrdé práce se rodila oddanost a respekt, což jim otec často připomínal, snad i proto, že od matky se jim nedostalo ani jednoho. Henry Fionu nikdy nekritizoval, nikdy proti ní neřekl krivé slovo a Rebeka ho za to obdivovala, ale i tak nad nimi visel její stín. Vnímali ho i jako děti. A Rebeka s Johnnym matčinu nepřítomnost pocítili ještě palčivěji, třináct měsíců před otcovou smrtí,

když Mike ztratil vládu nad svojí teslou a vyletěl ze silnice tak prudce a rychle, že jeho auto dopadlo na střechu do přehrady o třicet metrů dál.

Zemřel ještě před příjezdem sanitky.

Mikeova smrt se neobešla bez zájmu médií. Byl tvůrcem populární mobilní aplikace a v jednom kuse se objevoval ve zprávách a televizních pořadech. Taky vlastnil krásný dům na předměstí a byl bohatý. Lidé ho znali. Ať už byla jejich matka kdekoli, zprávu o smrti svého nejmladšího syna nemohla přehlédnout, mimo jiné i proto, že k nehodě došlo v den jeho pětatřicátých narozenin. A přesto se tvrdá práce, o níž Henry mluvil, na Fionu nevztahovala. Matka jim neprokázala žádnou oddanost, laskavost ani upřímnost. Nikdy se jim neomluvila za to, že je opustila, a ani po Mikeově smrti se neobtěžovala zavolat.

Poslala jen vzkaz.

„Tys jí pověděl, kde bydlíme?“ zeptala se Rebeka otce, když vzkaz přišel. „Jsi s ní pořád v kontaktu, tati?“

„Ne,“ odpověděl otec.

„Tak jak věděla, kam to má poslat?“

„Já nevím, Bek,“ povzdechl si Henry nešťastně.

„Mohla si to snadno zjistit,“ vložil se mezi ně Johnny, aby se jako vždy pokusil rozptýlit napětí. „Na internetu je toho o Mikeově smrti spousta. A v některých zprávách se píše i to, že jeho rodina žije v Dyker Heights.“

Další lístek jim matka poslala po Henryho smrti – skoro úplně stejný, bílý s bledě růžovou růží – a Johnny v obou případech velkoryse poznamenal, že lepší prázdné gesto než žádné. Rebeka nesouhlasila. Nepřijít na pohřeb bývalého manžela byla jedna věc, ale nezúčastnit se pohřbu syna, to bylo něco úplně jiného.

„Co za matku nepohřebí vlastní dítě?“ opakovala Rebeka pořád dokola.

Johnny pokaždé jen pokrčil rameny. Z nich tří byl on vždycky ten nejsmířlivější a pevně věřil v sílu vykoupení.

Na střední chodil v maturitním ročníku s dívkou jménem Julisa, kterou zbožňoval. Po půl roce vztahu ho Julisa podvedla. Rebeka s Mikem Johnnymu radili, aby se s ní rozešel, že to, co provedla, je naprosto neomluvitelné, ale Johnny jí bez váhání odpustil.

Rebeka nikdy nezapomněla na to, jak spolu o pár dní později mluvili po telefonu. Zrovna se vrátila z tréninku, protože měla za dva dny startovat v celostátních středoškolských závodech na tisíc pět set metrů a její čas byl horší než před týdnem. Byla naštvaná a vyčerpaná a během rozhovoru s Johnnym jí ruply nervy a řekla mu, že dává Julise zelenou, aby ho podvedla znovu.

A Johnnyho odpověď jí už navždy uvízla v paměti. „Nedávám, Bek. Tak to není. Dávám jí šanci to napravit.“

Na to už Rebeka neměla co říct.

Dávám jí šanci to napravit.

Nejspíš měl výhodu v tom, že si matku pamatoval nejlépe, nebo alespoň její určitou verzi. Občas, když byli menší a ocitli se sami, mimo otcův doslech, vyprávěl Johnny Rebece a Mikeovi o tom, jaká matka byla. Všechno, co o ní Rebeka věděla, vlastně pocházelo od Johnnyho.

„Jak vypadala?“

To byla Rebečina oblíbená otázka, protože si z Fiony vybavovala jen pramen hnědorudých vlasů.

Johnny jí pokaždé odpověděl se svatou trpělivostí. „Byla vysoká,“ říkával, „tak metr sedmdesát pět, metr sedmdesát sedm. Umíte si to představit?“ Rebeka s Mikem vždycky zavrtěli hlavou a Johnny vstal a přešel k šatní skříni v Rebečině pokoji. „Je to zhruba sem,“ ukázal rukou pokaždé na špičkách, dokud nevyrostl natolik, že už se vytahovat nemusel. „A byla štíhlá.“

„Byla hezká?“

„Moc. Táta jí říkával ‚krásko‘. Měla bledou kůži, ale ne jako nemocná. Spíš takovou smetanovou, jako Angela.“

Angela byla jedna z Rebečiných panenek.

„Měla rudé vlasy, že jo?“ ptávala se Rebeka, ačkoli odpověď dávno znala. Byla to jediná věc, kterou o matce věděla.

„Ano,“ odpovídal Johnny, „jako podzimní listí.“

Spisovatel do morku kostí, říkala si Rebeka později, když byli všichni v pubertě. Tou dobou už se o matce nebavili tak často, a pokud ano, měly jejich rozhovory úplně jiný tón.

„Ať táhne do prdele,“ rozčiloval se Mike.

„To neříkej, Mikeu.“

„Proč ne, Johne?“

Johne bratrovi říkali, jen když šlo do tuhého.

„Je to tvoje máma.“

„Není to moje máma, Johnny. Ani tvoje máma. Přestala to být naše máma, když za sebou práskla dveřmi. Měla ‚vlasy jako podzimní listí‘ a byla to ‚kráska‘ a prý si s námi hrála... kdy jako? Deset minut předtím, než nás opustila?“

„Nevíme, proč odešla.“

„A ani to nepotřebujeme vědět, Johnny,“ odsekl Mike. „Hlavní je, že nás opustila. Na ničem jiném nezáleží.“

„To není pravda.“

„Nevrátí se, Johnny. Copak to nechápeš?“

A pak se Johnny zadíval na Rebeku a Rebeka mu pohled opětotovala a aspoň na okamžik na Fionu zase zapomněli.

Ale ne úplně.

Úplně nezapomněli nikdy.

Rebece vyklouzl z ruky hasák. „Krucí.“

Klečela u kola pod stříškou benzinky. Výměna kola byla tak namáhavá a monotónní, že se v duchu vrátila k věcem, jež jí poskytovaly útěchu i v těch nejtemnějších chvílích. K rodině a ke vzpomínkám.

Myslela na své holčičky.

Mustím se dostat domů.

Budou si myslet, že jsem je opustila.

Znovu popadla hasák a chytila do něj poslední matici. Před očima jí problikávaly vzpomínky na dcery. Přehrávala si je jako video a zastavila se u dne, kdy Kyře poprvé udělala culík – přímo na vrcholku hlavy jako fontánku. Kyra cítila, že tam má něco nového a zvědavě k tomu zvedala ručky.

A pak byla Rebeka zpátky na benzince.

Všimla si, jak se setmělo. I přes zapnuté světlomety neviděla dál než na silnici.

Zuby jí cvakaly a svaly měla napjaté jako dráty. Snažila se zachovat klid, ale pohled jí neustále utíkal k temnotě. Vzpomněla si, že na druhé straně silnice zahlédla nějaké staré budovy. Věděla, že oceán je někde za nimi a že město má po pravé ruce a les po levé, ačkoli ani jedno z toho neviděla.

Takhle temnou noc jsem ještě nezažila.

Na zádech jí vyrazila husí kůže.

A pak se ve tmě něco pohnulo.

Rebeka se zarazila. Nechala hasák hasákem, pomalu vstala a zahleděla se do tmy. Chvilí slyšela jen vítr a oceán za ním, ale pak když si to odmyslela, prázdnotu vyplnilo něco nového.

Bylo to cvaknutí?

Co by tady mohlo cvakat?

Sklopila zrak k proříznuté gumě a pak se zadívala na rezervu na zemi a na hever trčící zpod auta. Nemohla džíp jednoduše otočit a namířit jeho světlomety na druhou stranu, aby zjistila, co se tam skrývá. *A možná to ani vědět nechci*, pomyslela si, když to cvakání zaslechla znovu. Znělo pravidelněji, téměř monotónně.

„Haló?“ zavolala Rebeka. „Haló? Je tu někdo?“

Znovu se zvedl vítr a tentokrát se spolu s ním ze stínů vykutálela větev a zůstala ležet na okraji světla. Druhý poryv ji odnesl až k čerpadlům. Zastavila se šest metrů od Rebeky, pokřivená a zlomená v místě, kde ji vítr utrhl ze stromu.

Rozhostilo se ticho.

Opravdu slyšela Rebeka tohle?

Větev?

Zadívala se do tmy, jestli tam nezahlédne ještě něco, nějaký pohyb, ale všude panoval až nepřírozený klid. Na benzinku se snesla noc jako pevná, neprostupná zeď.

Vyměň to kolo a vypadni odsud.

Rebeka se podívala na pneumatiku.

A co potom?

K čemu to všechno? K čemu jí bude, když vymění kolo? Nemohla z ostrova jen tak odjet. Byla sto šedesát dva kilometrů od pevniny, uvězněná kdesi v Atlantiku.

Nebyli tu žádní lidé.

Žádné lodě.

A vrátí se sem až za pět měsíců.

Druhého dne se probudila do deště. V rohu obchodu, kde ležely na policích všechny čokoládové tyčinky, se po stropě šířila vlhká skvrna.

V noci musela Rebeka plakat, protože jí slzy zaschly na tvářích jako cestičky jinovatky. Neuplynula ani minuta, aby nemyslela na své dcerky, dokonce i ve spánku. Budou zmatené a vyděšené, když se nevrátí. A i když byly ještě moc malé na to, aby to všechno pochopily, určitě si budou zčásti říkat, že je Rebeka opustila naschvál.

„Neopustila, přísahám,“ mumlala Rebeka. „To bych neudělala.“
Nikdy.

První půlku noci strávila v džípu, s puštěným motorem a topením, ale pak se začala bát, že spálí všechn benzin, co jí ještě v nádrži zbyl. Nevěděla, jestli v čerpadlech na benzince nějaký je, a k tomu, aby to zjistila, by musela nahodit generátor, a tudíž se nejspíš vloupat do kanceláře v boudě. S výjimkou té první noci, kdy vpadla do obchodu, aby se ukryla před bouřkou, se ještě nikam nevloupala.

Byla si celkem jistá, že je pomoc už na cestě, celkem jistá, že Noella nebo Gareth její zmizení nahlásili a je jen otázkou času, než na ostrov dorazí policie. A přece v ní tu druhou noc začaly klíčit pochybnosti. Možná bude potřebovat plán B.

Musí se dostat domů, ať to stojí cokoli.

Musí se vrátit ke Kyře a Chloe.

A to znamenalo, že si musí sehnat teplejší oblečení. Pořádné jídlo, nejen čokoládu. A taky vodu, protože už vypila čtyři z osmi lahví v obchodě. Potřebovala topení a nějaké přikrývky. Johnny jí říkal, že na ostrově nejsou žádné hotely ani penziony, rozhodně ne takové, co by nebyly už dávno opuštěné. Když se někdo potřeboval na ostrově zdržet delší dobu, ubytoval se v hostelech pro rybáře. Tam by mohla najít matraci a přikrývku.

Taky se na ostrově potřebovala lépe zorientovat. V obchodě žádné mapy nebyly, ale kdyby nějakou objevila, mohla by snáz přijít na to, kde hledat Johnnyho a jídlo. Mohla si zapnout navigaci v autě, jenže na té byly zaznačené pouze silnice. Rebeka potřebovala větší, detailnější mapu.

Přistoupila k oknu a vyhlédla na nebe. Už zase pršelo. V dálce slyšela oceán, ale okno bylo příliš vysoko na to, aby ho i viděla.

Zachovej klid, nabádala se.

Tohle peklo je jen dočasné.

Předtím

Poté, co Rebeka našla v autě neznámý mobil, schovala ho a nic neudělala. Pin neznala, takže se do přístroje nemohla dostat, a kdykoli se ocitla sama doma, spřádala v hlavě různé teorie od toho, že určitě existuje naprosto jednoduché vysvětlení, proč by měli mít v autě mobil někoho cizího, až po přesvědčení, že jí Gareth lže. S rostoucím těhotenským břískem však byla čím dál unavenější a najednou uplynuly čtyři měsíce a ona stále nic nepodnikla.

Když se začala zakulacovat, přesvědčila samu sebe, že bude lepší – alespoň prozatím – nic nevědět. Miminko jim už tak převrátí život naruby. A Rebeka si nic nepřála víc, než aby se věci vrátily k normálu.

Jenže na nezodpovězených otázkách nebylo nic normálního. Dříve či později musel nastat zlom.

„Ráda bych příští rok omezila práci.“

Stáli proti sobě v kuchyni, na opačných stranách stolu posetého hračkami a jídlem. Bylo už po půl jedenácté v noci a na lince tiše praskala Kyřina chůvička.

Gareth zbrunátněl. „Děláš si prdel?“

Rebeka ho mlčky sledovala s rukou na vypouklém břiše. Do porodu zbývalo jen sedm týdnů a Rebeku bolelo celé tělo: záda, nohy i chodidla.

„V žádném případě,“ vyštěkl Gareth. „Nepřichází v úvahu.“

„Proč?“

„Proč?“

Gareth se zamračil a udělal krok vzad, jako by Rebeka byla neznámý živočišný druh, který ještě nikdy neviděl. Jeho povolená kravata připomínala obrácenou smyčku a na zádech mu z kalhot vykukoval rožek košile. Už to bylo pár týdnů, co naposledy stáli takhle blízko, a Rebeka si poprvé všimla, jak staře Gareth vypadá. Kolem unavených očí se mu rýsovaly hluboké vrásky a pleť měl zasedlou a bezkrevnou.

„Protože,“ spustil výchovným tónem, „si to nemůžeme dovolit, Bek. Když sekneš s prací, potáhnu všechno sám. To snad chápeš, ne? Už tak řeším milion problémů. Nepotřebuju, aby se k tomu přidaly ještě starosti o peníze.“

„Můžeme si to dovolit,“ namítla Rebeka klidně.

„Nebudeš vydělávat, Bek.“

„Nebudeme platit za školku a jesle. A navíc jsem něco našetřila.“

Gareth se znovu zamračil. „Cože?“

„Odkládala jsem stranou část výplaty.“

„A tos mi o tom nemohla říct?“

„Říkala jsem ti to,“ bránila se, „ale očividně jsi neposlouchal.“ Sehnula se a začala nakládat nádobí do myčky. „Ty našetřené peníze nám na rok bohatě vystačí, takže nic nepotáhneš sám. A já přece netvrdím, že v práci skončím úplně, jen chci ubrat, abych mohla trávit víc času s Kyrou a její sestřičkou. Za rok si začnu hledat něco stálejšího.“

„Jako by to bylo snadné.“

„Ne, nebude to snadné, Garethe – ale život zkrátka není snadný, nebo ano?“ Rebeka zvedla hlavu a viděla, že Gareth přikyvuje. Ne však proto, že by s ní souhlasil, spíš kypěl vzteky. „I kdybych si nakrásně chtěla najít práci na plný úvazek, což nechci, v ortopedii volná místa nejsou – rozhodně ne v New Yorku. Ale

je jeho otec Ital, a když se smála, že *Gareth* Russo je snad to nejmíň italské jméno, co kdy slyšela, řekl, že jeho matka pocházela z Walesu. Vždycky Rebece tvrdil, že její přízvuk zbožňuje. Nadechla se a zadívala se na něj. „Buď jsme zajedno... nebo ne.“

Chvilí se měřili pohledy a pak se Gareth vyřítil z místnosti.

Tehdy nejspíš jeho fasáda nadobro a nenapravitelně popraskala. V týdnech před porodem se vracel domů pozdě a chodil si rovnou lehnout, aniž s Rebekou utrousil jediné slovo. Občas, když se Chloe narodila, se cestou do ložnice na holčičky zašel podívat, ale obvykle dveře jejich pokoje minul, jako by vůči nim neměl žádné povinnosti. Jako by na ně dočista zapomněl.

Zanedlouho z něj už opět táhla whisky a parfém a měsíc po porodu Rebeka znovu vytáhla neznámý mobil ze šperkovnice, kam ho uložila, protože věděla, že tam Gareth nikdy nenahlédne. Dívala se na heslem chráněnou obrazovku a vzpomínala na to, jak se omlouval a jak snadno ustoupil, když se do něj pustila kvůli otcově pohřbu. Vzpomínala i na to, jak už tehdy, hluboko uvnitř, přemítala, jestli se Gareth omlouvá kvůli tomu, že přišel na pohřeb pozdě, nebo ho tíží něco jiného.

A tehdy jí došlo, že existuje jen jeden způsob, jak se dobrat pravdy.

Musela ten mobil odemknout.

Rebeka vylezla z okna obchodu a doskočila na popelnici.

Svaly na rukou ji pálily jako ďas, nedokázala paže ani pořádně zvednout. Z dlaní jí čpěl pach kovového hasáku. Předchozí noci ho svírala tak pevně, aby vůbec povolila matice, že teď měla ruce úplně v křeči. A navíc špatně spala. Třásla se zimou, byla vyděšená a neustále myslela na to cvakání, které slyšela za benzinkou. Nebyla to praskající větev.

Bylo to něco jiného.

Za dne se cítila lépe. V noci u sebe v obchodě měla aspoň baterku, jejíž úzký proužek světla jí poskytoval útěchu, ale na té benzinové pumpě se ocitla v naprosté tmě. Proto se zapřísáhla, že v noci už ven bez baterky nevyjde.

Podívala se dolů k přístavu, kde nekotvily žádné lodě a neparkovala žádná auta, a pak se otočila na druhou stranu, k hlavní ulici, která protínala centrum jediného města na ostrově. Do skutečného města však měla tahle osada dost daleko a i *hlavní ulice* bylo příliš honosné označení pro svažující se úzký proužek asfaltu lemovaný sbírkou zchátralých budov. Pohled jí sklouzl k rezavé ceduli u paty svahu, na níž bylo oprýskanými černými písmeny vyvedené jméno městečka.

Helena.

Kdykoli ceduli zahlédla, vzpomněla si na dětství. Jedna její spolužačka se jmenovala Helena. Na základce byly nejlepši

kamarádky a trávilý spolu celé hodiny i mimo školu. Jenže pak Helenin otec onemocněl a ona se týden neukázala ve škole. Pak chyběla celý měsíc a najednou se dozvěděli, že se její rodina přestěhovala do Yorkshiru. Pár dní nato Rebeku našel otec uplakanou v pokoji, a když se zeptal, co se stalo, zavzlykala: „Je to moje chyba, že Helena odjela.“

„Ne, není, zlato,“ konejšil ji. „Proč by to měla být tvoje chyba?“
„Protože mě všichni opouštějí.“

Rebeka odtrhla zrak od cedule, seskočila z popelnice a vykročila k hlavní ulici. V dobách největší slávy tu podle Johnnyho byly cukrárny a stánky s čerstvými kraby a bistra, ale teď tu zůstal jen obchod, kde Rebeka spala, a malý krámk s rybářskými potřebami. Byla to v podstatě jen dřevěná kůlna.

Celý tenhle ostrov je jen vzpomínka.

Bylo to tam přesně takové, jak to na první pohled vypadalo. Poté, co se tudy prohnal hurikán Gloria, místní nic nezrenovovali. Buď domy opravili, jen aby se neřeklo, nebo škody zcela ignorovali. Mohla za to odlehlost ostrůvku. Tři hodiny plavby od Montauku, na nesprávné straně sto šedesáti dvou kilometrů oceánu. Největší problém však byl v tom, že ostrov sešel z očí lidem na pevnině, až na něj nakonec úplně zapomněli. Na konci rybářské sezóny se všechno zavřelo a ostrov zůstal od listopadu do dubna opuštěný, ačkoli ani v sezóně to tam nijak zvlášť nežilo. Navštěvovali ho jen rybáři a sem tam nějaký akademik, který přijel studovat mořský život. *A proč by sem taky někdo jezdil?* říkala si Rebeka v duchu, když nastupovala do džípu.

Proč sem přijela ona?

Vklouzla za volant a zabouchla za sebou dvířka. *Přijela jsem kvůli Johnnymu,* odpověděla si v duchu. *Protože jsem ho měla ráda. Byl to můj bratr.*

Je to můj bratr.